**Els que ja no hi són**

Vaig obrir els ulls de cop, com quan tens un malson i et sembla que caus del llit. Sentia una sirena molt forta i em feia mal el cap. Vaig mirar al meu voltant. Era dins d'una ambulància.

Tenia els pantalons molls i una rascada a la mà. No sabia què havia passat. L'últim que recordava era que tornàvem de l'excursió amb l'institut i que la Clara s'estava rient d'una cosa que havia dit la Marta.

—Clara? —vaig dir.

La vaig veure asseguda davant meu. Al seu costat hi havia la Marta i la Berta. Les tres em miraven, però no deien res. Això ja era estrany, perquè la Clara no callava mai.

—Què ha passat? On són els altres?

La Clara va fer com si volgués contestar, però es va quedar mirant darrere meu.

Una dona amb bata blanca es va acostar a la llitera. Tenia els cabells recollits i la cara molt seriosa.

—Júlia, has tingut un accident. L'autobús ha sortit de la carretera.

Vaig mirar per la finestra. Hi havia policies, llums blaves i gent corrent. Una mica més lluny vaig veure l'autobús tombat. Llavors vaig recordar una frenada, els crits i un cop molt fort.

—Però... estem tots bé?

La dona va abaixar els ulls.

—Tu ets l'única que hem trobat amb vida.

No vaig entendre què m'estava dient.

—Com que l'única? La Clara és aquí. I la Marta i la Berta també!

Les vaig assenyalar. La dona ni tan sols es va girar. En canvi, la Clara em va fer un gest perquè callés.

—Ara descansa —va dir la dona—. Després en parlarem.

Quan es va apartar, vaig agafar el braç de la Clara. O això vaig intentar. La meva mà el va travessar, com si no hi hagués res.

Em vaig quedar mirant els meus dits.

—Què... què ha sigut això?

—No cridis —em va dir la Clara molt fluix—. Encara no sap que ens pots veure.

—Qui no ho sap?

Va mirar la dona de la bata. De sobte vaig tenir més por d'ella que de l'accident.

—Clara, digue'm una cosa. Esteu mortes?

No va respondre. Però em va mirar d'una manera que ja m'ho deia tot.

—Jo també? —vaig preguntar.

—No, Júlia. Tu encara ets viva. Per això has de vigilar.

L'ambulància va girar per una carretera plena de boira. Vaig veure un senyal doblegat al costat d'un arbre. Al cap de poc, vam tornar a passar pel mateix lloc. I després, una altra vegada.

—Estem fent voltes! —vaig dir.

—Ja falta poc —va contestar la dona, sense mirar-me.

Em vaig fixar en una cosa que abans no havia vist: portava una bata, però no tenia cap identificació. Tampoc havia fet res per curar-me. Només em vigilava.

La ràdio va fer un soroll estrany. Entre les interferències es va sentir una veu:

—Pacient Júlia. Arribada pendent.

—Què vol dir això? —vaig preguntar.

La Clara es va acostar a mi.

—Quan pari, no baixis amb ella.

Just en aquell moment, l'ambulància es va aturar. Les portes del darrere es van obrir soles. Però a fora no hi havia cap hospital. Hi havia un passadís llarg i fosc, amb un llum que parpellejava al sostre. Al final es veia una porta de fusta.

—Has de venir —em va dir la dona.

—Jo no baixo d'aquí.

Llavors es va acostar tant que vaig notar el seu alè fred.

—Potser, si recordessis què vas fer a la Clara, canviaries d'opinió.

Aquelles paraules em van deixar sense saber què dir. Hi havia alguna cosa de l'accident que no aconseguia recordar. La Clara em va mirar i va negar amb el cap, però jo ja havia baixat de la llitera.

Vaig caminar fins a la porta del final del passadís. Se sentien cops i crits a l'altra banda. La vaig obrir una mica.

Era la carretera de l'accident. L'autobús estava tombat i plovia molt. De cop, em va venir tot al cap.

Jo havia sortit per una finestra trencada. Un home m'havia ajudat a baixar, però, en girar-me, vaig veure la Clara atrapada entre dos seients. Em cridava.

—Clara! Ara torno! —li havia dit.

Vaig intentar entrar una altra vegada per la finestra. L'home em va agafar per la jaqueta i em va estirar cap enrere. Jo no volia marxar. Li vaig donar cops al braç perquè em deixés anar.

I aleshores vaig sentir la Clara:

—Júlia, corre! Surt d'aquí!

Després hi va haver un soroll terrible. Ja no recordava res més.

Vaig tancar la porta i em vaig posar a plorar. Fins aquell moment havia tingut una sensació horrible, com si hagués abandonat la meva millor amiga. Però no havia sigut així. Havia intentat salvar-la.

La Clara era al meu costat.

—Em pensava que t'havia deixat sola —li vaig dir.

—Ja ho sé. Però tu no tenies la culpa.

La dona de la bata ens esperava uns passos més enrere.

—Ara ja ho saps —em va dir—. Vine amb mi.

—No! —va cridar la Clara—. Ella no s'ha de quedar aquí.

La dona va allargar la mà. Jo vaig fer un pas enrere. Aleshores vaig sentir un soroll molt fluix, com un xiulet. Després en vaig sentir un altre. I una veu que repetia el meu nom.

—És l'hospital —va dir la Clara—. T'estan intentant despertar. Escolta'ls.

Vaig tancar els ulls ben fort. Sentia algú que deia «Júlia, obre els ulls» i el soroll d'una màquina. Quan la dona em va tocar l'espatlla, vaig cridar que em deixés en pau.

I de sobte em vaig despertar.

Aquesta vegada sí que era en un hospital. La meva mare estava asseguda al costat del llit. Quan em va veure obrir els ulls, es va posar a plorar i em va abraçar.

Un metge em va explicar que feia tres dies que estava inconscient. Durant el trasllat a l'hospital, el meu cor s'havia aturat uns segons, però m'havien pogut reanimar.

—A l'ambulància hi havia una dona amb bata blanca? —li vaig preguntar.

—No —va dir, estranyat—. Hi anaven dos tècnics d'emergències. Per què?

—Per res.

No sabia com explicar-li el que havia vist. Ni tan sols jo estava segura de si havia estat un somni. Però recordava massa bé la veu de la Clara i aquella mà que havia travessat la seva.

Al cap d'unes setmanes vaig tornar a casa. Encara em costava dormir. A vegades, quan passava pel carrer, em semblava veure la Clara entre la gent. Sempre desapareixia abans que jo pogués acostar-m'hi.

La nit de Halloween estava al llit mirant el mòbil. La mare ja dormia. Eren les tres i mitja quan em va arribar un missatge d'un número desconegut.

Era una fotografia de l'autobús accidentat. Darrere dels vidres hi sortien la Clara, la Marta i la Berta. Al costat d'elles hi havia un seient buit.

A sota de la imatge deia: «Encara ens falta una persona».

Vaig notar un calfred. Llavors algú va picar tres cops a la porta de l'habitació.

Toc, toc, toc.

—Júlia, obre —va dir una veu.

No era la meva mare. Era la dona de l'ambulància.

Em vaig tapar la boca amb la mà. La maneta de la porta es va moure una mica.

—No ho facis.

Em vaig girar. La Clara estava al costat de l'armari. Duia la mateixa jaqueta que el dia de l'excursió.

—Clara... Com és que encara et puc veure?

—Perquè vas estar a punt de morir. Durant uns segons vas ser al mateix lloc que nosaltres. Vas tornar, però ara pots veure coses que la resta de gent no veu.

—Llavors jo no estic morta?

—És clar que no! —va dir—. Per això aquella dona et vol fer obrir. Ella no pot entrar si tu no la deixes.

A l'altra banda de la porta van tornar a picar.

—Júlia, soc jo. Obre.

Vaig respirar fondo. Tenia molta por, però aquesta vegada sabia què estava passant.

—No —vaig respondre—. Jo em quedo aquí.

La maneta va deixar de moure's. Es van sentir unes passes que s'allunyaven i tot va quedar en silenci.

Quan vaig mirar la Clara, em va somriure. No era un somriure de por, sinó el d'abans, el que feia quan aconseguíem sortir d'un embolic.

—Tornaré a veure't? —li vaig preguntar.

—Potser sí. Però no cal que em vinguis a buscar.

I va desaparèixer.

Vaig sortir de l'habitació i vaig anar a buscar la mare. Era a la cuina, mig adormida, bevent un got d'aigua. Em va abraçar quan li vaig dir que havia tingut un malson. Les seves mans eren calentes. Jo les podia notar de veritat.

Aquella nit vaig dormir amb ella. Sabia que estava viva, però també sabia una cosa que ningú de l'institut em creuria: des de l'accident podia veure els morts.

I, si mai tornaven a trucar a la porta de matinada, ja sabia què havia de fer.